

Jens Peter Jensen (Sorø amt): Jeg kan takke den højtærede minister for svaret om end ikke særlig hjerteligt, for ministeren vil jo begrænse åbenheden til budgetbehandlingen, men der er mange andre ting, der også fortjener at blive drøftet for åbne døre, uden at man behøver at tage sager frem, der er af den art, som man normalt plejer at behandle i udvalg under kommunalbestyrerelserne.

Jeg skal henlede ministerens opmærksomhed på, at der i svaret henvises til bestemmelserne om, at det er ministeren, der giver direktiverne for, hvad disse udvalg kan foretage sig og deres arbejdsvilkår, derfor må det også være naturligt, at ministeren understreger § 10 i lov om kommunernes styrelse, der klart siger, at kommunalbestyrerelsernes møder er offentlige.

Jeg synes, vi kunne komme frem til en bedre afklaring af disse ting, højtærede minister, hvis jeg måtte stille følgende tilægsspørgsmål: har indenrigsministeriet noget at indvende imod, at fællesudvalgene anvender samme princip med hensyn til møders offentlighed, som er gældende praksis for amtsråd og byråd? Et bekræftende svar ville give noget mere klarhed end svaret på spørgsmålet om, hvorvidt ministeren vil foranledige, at det sker. Med den noble holdning, den højtærede minister har til offentlige anliggender, ville det være mig meget kært, om jeg kunne få et bekræftende svar på, at man ikke har noget at indvende imod, at man følger de principper.

Den fg. indenrigsminister (Thestrup): Ja, jeg kan give et bekræftende svar. Jeg har ikke noget imod, at man følger disse principper, og der kan ikke være noget i vejen for at følge disse principper. Det, jeg har sagt med mit svar i første omgang, var jo, at på så overordentlig mange områder ligger det netop sådan, at de pågældende spørgsmål, selv om det havde været i et amtsråd eller i en kommunalbestyrelse, i en primærkommunes bestyrelse, ikke ville være offentlig behandling undergivet. Det er ganske

givet, at hvor man er enig om, at de skal være undergivet offentlig behandling, har man fra indenrigsministeriets side intet som helst imod, at man foretager offentlig behandling.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Hanne Reintoft** til justitsministeren:

„Agter ministeren at give folketinget fornyede oplysninger i form af en redegørelse i henhold til forretningsordenens § 19 for begivenhederne i forbindelse med demonstrationen ved den amerikanske ambassade den 27. april 1968, idet det fremgår af den retssag vedrørende demonstrationen, der for øjeblikket behandles i Københavns byret, at Københavns politis ledelse har forholdt ministeren og dermed folketinget væsentlige oplysninger?“

Hanne Reintoft: Ved retssagen om Vietnamdemonstrationen den 27. april 1968 er der kommet oplysninger frem, som ikke stemmer med den fremstilling, som folketinget den 16. maj 1968 fik af justitsministeren, og jeg skal derfor spørge, om ministeren af hensyn til befolkningens orientering og tilliden til folketinget vil give tinget en ny redegørelse på grundlag af de fremkomne oplysninger.

I maj sidste år oplyste ministeren, at en af talerne, inden han nåede ambassaden, opfordrede deltagerne til at storme og besætte den. Det fremgik, at denne drastiske opfordring lå til grund bl. a. for politiets voldsomme adfærd. Justitsministeriet har den 28. februar meddelt en af sagens forsvarere, at ministeren her sigtede til den tyske kvinde, der på Blågårds Plads rettede en sådan opfordring, men ministeren oplyste ikke tinget om, at demonstrationsledelsen straks samme sted klart og bestemt tog afstand fra en sådan opfordring.

Ministeren baserede sin oplysning til tinget på et brev fra politidirektøren af 30. april 1968. Heri står intet om demonstrationsledelsens afvisning af opfordringen